

WPROLLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

La ferradura

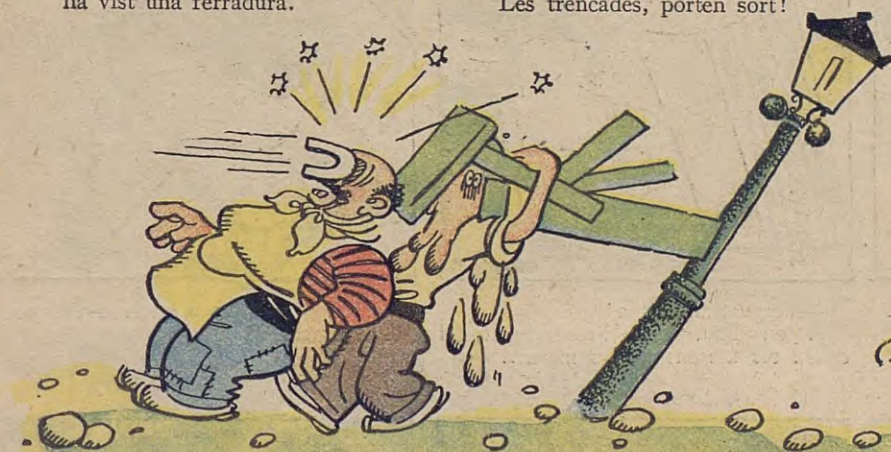
Passejant Don Pau Verdura ha vist una ferradura.

—Vaja, és sèncera! M'ha mort!
Les trencades, porten sort!

Com no li serveix per rê
la llença al mig del carrê.

Topa amb el front d'un manobre
i el ciment que porta a sobre

cau sobre un que fustes porta,
qui dóna trompada forta

a un fanal, que cau damunt
del municipal de punt.

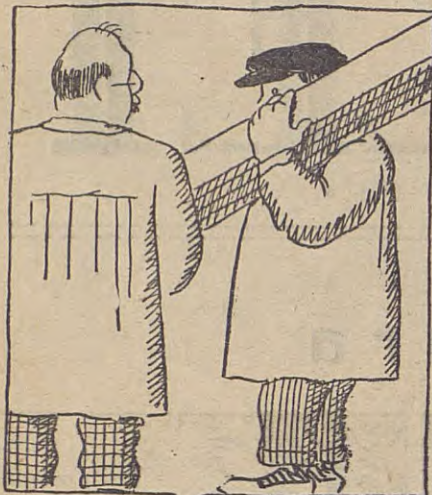

Aquest rep tot indignat
un cop d'electricitat.

I cap a la «Jefatura»
s'emporta Don Pau Verdura.

La por guarda la vinya

Pau, aneu a portar aquests taulons i no us entretingueu amb ningú, que sou massa taujà i us podrien ensarronar.

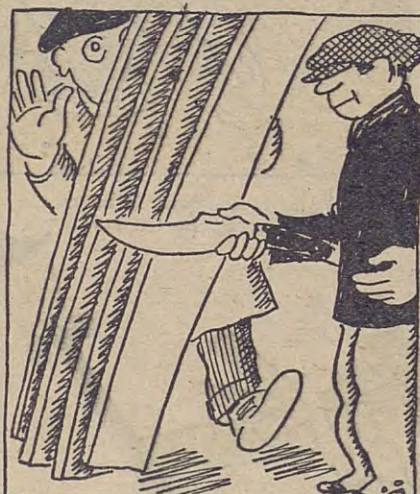
A mi no m'ensarrona ningú. Si trobés algú que em volgués timar, del primer cop de puny el deixava estenallat.

—Jove, ¿que em podríeu donar foc?
—No ho sé. Vaig a mirar si porto l'encenedor.

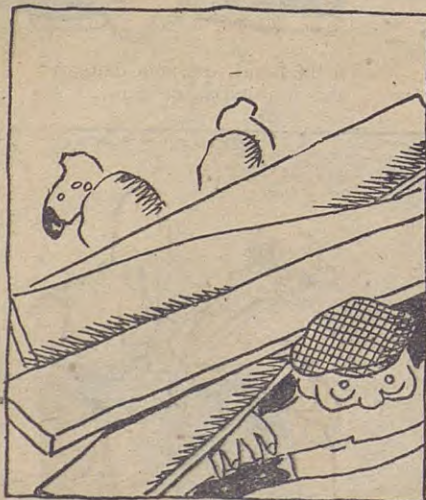
—No cal que us entretingueu. El que vull són els diners o la vida.

—Verge Santíssima!
A en Pau, amb l'esverament, li cauen els taulons de les mans...

que en caure van a parar a l'esquena de Patracador.

Aquest cau a terra amb tots els taulons a sobre i queda atrapat com una rata.

—De quina m'he lliurat! Encara no me'n sé avenir!

Mentre els municipals s'emporten l'atractor a la presó, en Pau rep tota mena de felicitacions per la seva valentia.

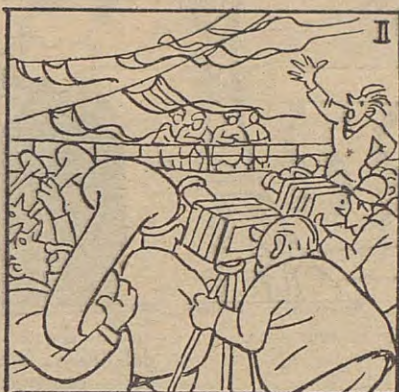
Un petit error

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

L'expedició polar del doctor Pierre d'Os surt del port de Barcelona...

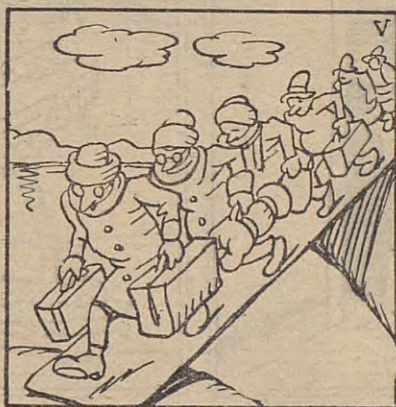
entre mig de banderes, músiques, discursos i fotògrafs.

El vaixell navega dies i setmanes...

i per fi arriben a una terra desconeguda. Deu ésser el Pol!

Ben embolicats amb abrics de pells, els ardits exploradors desembarquen.

Oh, sorpresa! En aquella terra polar, en lloc de geleres hi ha palmeres...

Hi ha bambús i lloros, simis, cocos i guaiabes!

Tot d'una, Pierre d'Os dona una mirada als seus aparells i troba la solució:

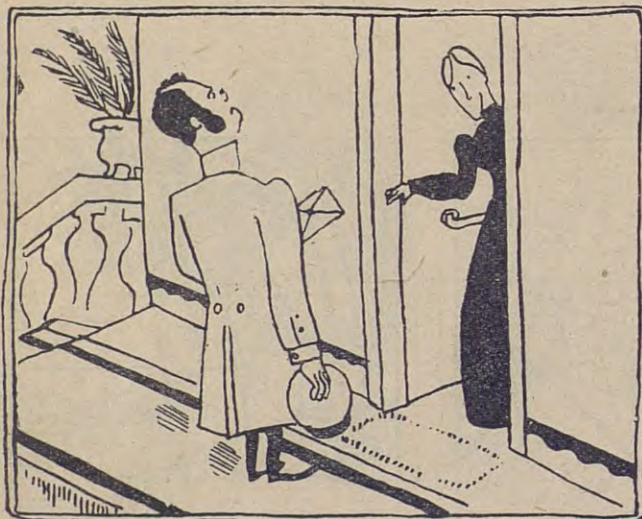
—Ara ho comprenc! La brúixola estava espatllada!

Un fidel servent

El marquès de Llimacs tenia un criat al seu servei, que era un servent exemplar.

Un dia, el marquès—això succeïa cap allà l'Exposició del 88—va enviar el seu criat a casa d'un amic amb una carta, esperant contestació, bo i recomanant-li que, si no hi era, que l'esperés fins que tornés.

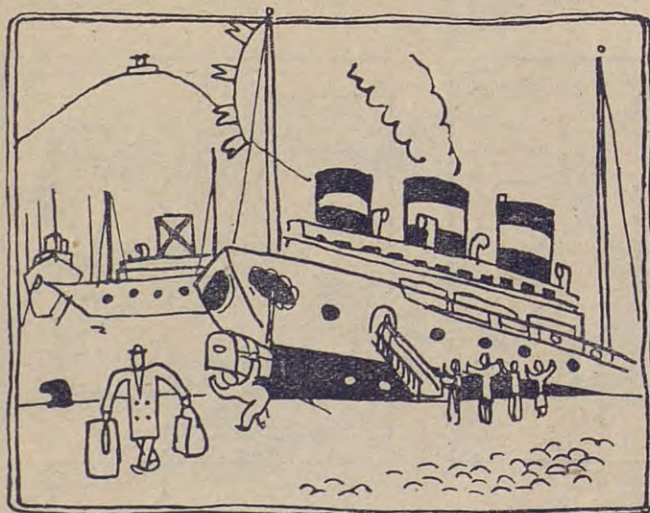

—¿El baró de Malapassada?
—No hi és; fa cinc minuts que ha marxat cap a Amèrica.

Però el criat, fidel a l'advertiment del seu amo, va dir:
—Ja l'esperaré fins que torni.

I passaren vint anys, però el nostre home seguia estoicament esperant-lo.

Fins que el baró, al cap de quaranta un anys justos, tornà a veure a la seva família i l'Exposició del 29...

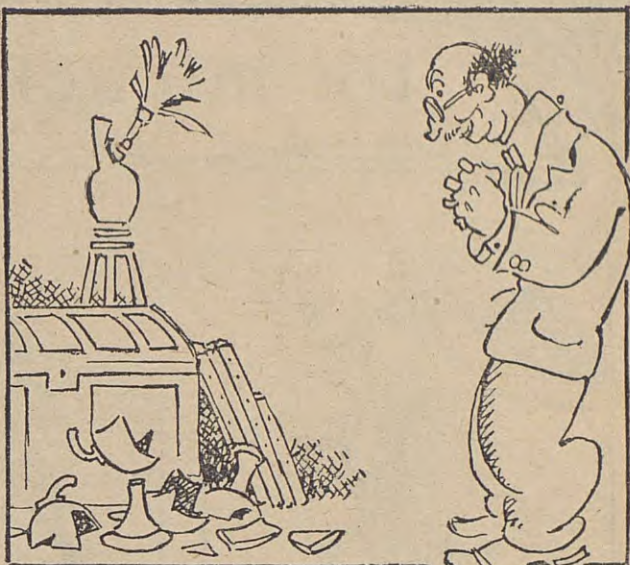

I el criat, una vegada obtinguda la resposta, se n'anà cap a casa amb la carta, amb gran esverament del seu amo, que ja no el reconeixia.

UNA PLANXA

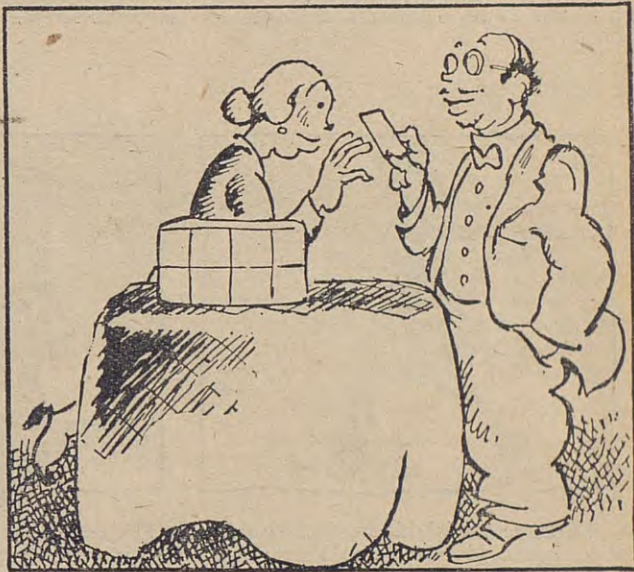
El senyor Fonoll era molt avar. Dit senyor rebé una nova que l'aclaparà molt: la seva neboda Roseta es casava i, per tant, tenia que fer-li un regal; la nova no podia ésser més trista.

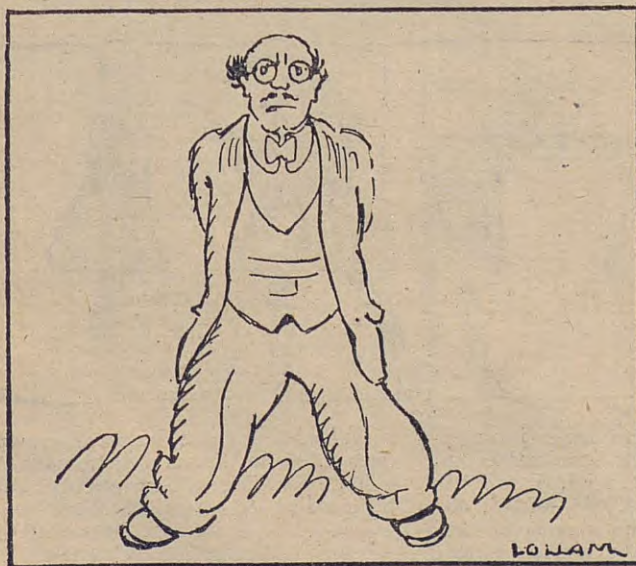
Però l'avarícia espavila l'enginy, i concebé una solució magnífica. Tenia a les golfes els trossos d'un gerro que havia estat molt bo abans de trencar-se, i això li suggerí la idea de...

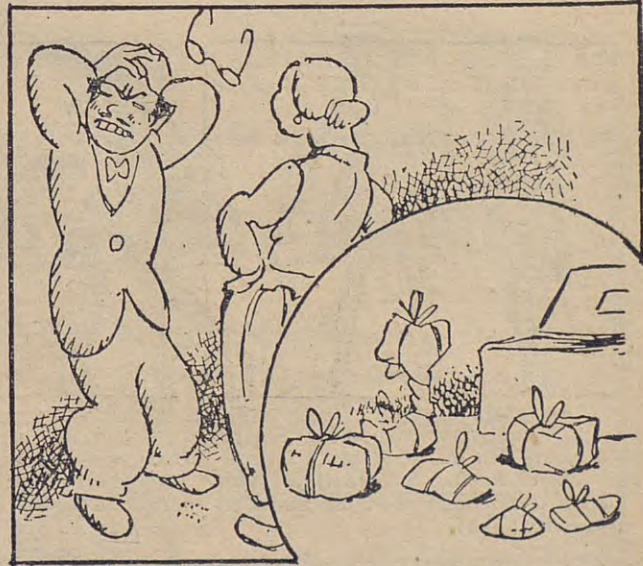
enviar-los-hi dintre una caixa molt ben embolicada i amb la seva tarja a dins. Res més natural, doncs, que els obsequiats es creguessin que s'havia trencat pel camí.

I així ho féu fer per la minyona.

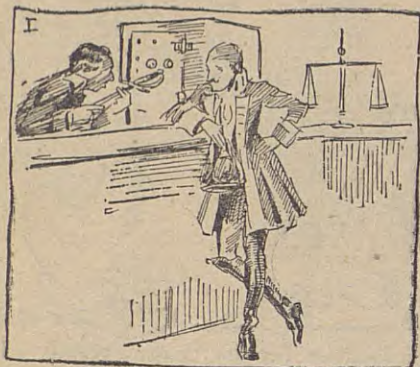
Però passaven els dies i no obtenia cap resposta, cosa que l'estranyava moltíssim, fins que, ja tip de tant esperar, es decidí a preguntar a la minyona:

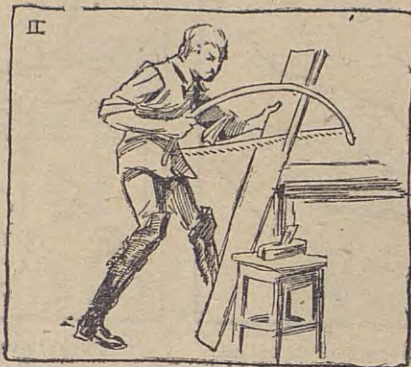
—¿Que no va enviar allò ben embolicat, tal com li vaig dir?

—Ja ho crec, senyoret, i que no hi havia pas perill de què es trenquessin; vaig embolicar i lligar els trossos un per un.

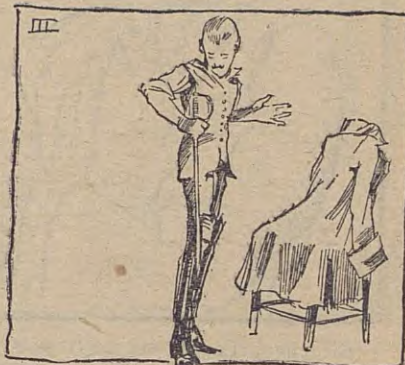
Un miracle inesperat

I Un oficial de l'exèrcit prussià es trobava molt mancat de diners i va empenyorar la seva espasa a càl prestamista.

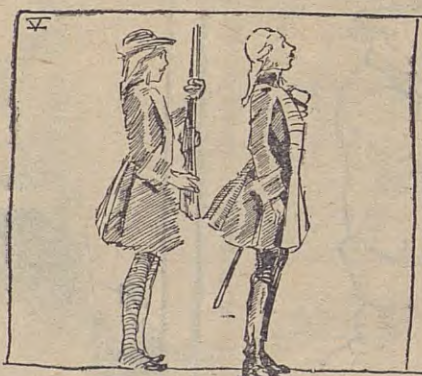
II Per no anar sense, se'n construí ell mateix una de fusta que un cop dintre la beina semblava que fos de debò.

III El dia de Sant Frederic hi havia revista general de tropes per celebrar el sant del rei de Prússia.

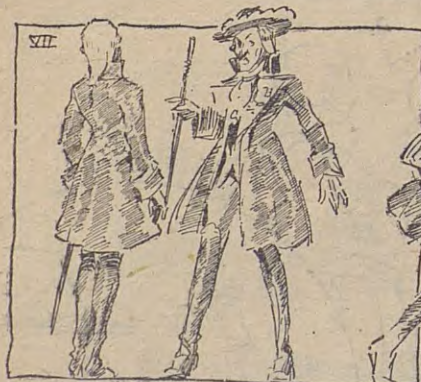
IV El nostre oficial hi acudí portant la seva espasa de fusta, amb l'esperança de no haver-la de desembeinar.

V Per desgràcia, el seu regiment quedà als primers rengles de la formació i a ell li tocà estar davant de tot.

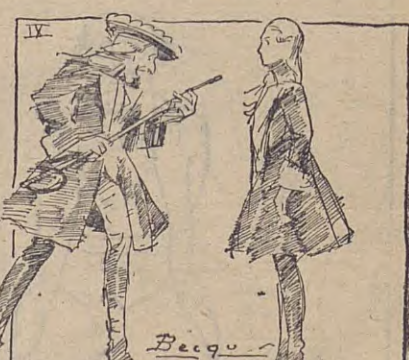
VI En passar Frederic II, tothom presentà armes menys ell. El rei, que era molt primmirat en coses de disciplina, li preguntà de seguit:

—¿Per què no desembeineu, oficial?
—Senyor—féu ell, amb veu llagrimosa—, avui fa anys que morí la meva mare i li vaig jurar no tocar armes en aquest sant dia!

—Deixeu-vos de faldòrnies i presenteu armes de seguida!—exclamà el rei.
—Obeeixo—féu l'oficial, i amb un arranc d'inspiració afegí: —Mare meva, pregueu que aquesta arma es torni de fusta perquè jo no manqui al meu jurament!

Desembeinà i amb estupor el rei veié que, en efecte, l'arma s'era tornada de fusta... però de seguit comprengué l'astúcia i s'hi féu un tip de riure.

Gros i petit

QUÈ se us ofereix?—preguntà el senyor Bossador a l'individu que acabava d'entrar al seu despatx.
—Sóc en Pau Patau, corredor de l'acreditada marca d'automòbils «Fluix». El millor automòbil a l'abast de totes

DE COL.LABORACIO

—Portes un abric estupend! ¿Vols donar-me l'adreça del sastre que te l'ha fet?

—Sí, però amb la condició que tu no li donis la meva.

les fortunes. Els carrers n'estan plens.

—Els drapaires també—féu el senyor Bossador, amb menyspreu.

—Tothom en té!

—Ja ho sé. Per això jo no en vull.

—Es ràpid, sense arribar a ésser perillós, de construcció sòlida i gasta molt poca benzina.

—Com vulgueu, però no m'interessa.

—¿No li interessa?

—No.

—¿Quins motius té per despreciar-lo?

—Senzillament. Es massa petit, és incòmode, corre poc en el pla i bufa en les pujades. Es d'aspecte fràgil i n'hi ha tants que no és de bon to tenir-ne. I a més a més, ja tinc resolt comprar-me un Super-Rals.

En Pau Patau es resignà.

—¿Així, doncs, no hi ha res a fer?

—Res absolutament. Passeu-ho bé.

—Passi-ho bé, senyor Bossador.

I se n'anà, descoratjat, a reprendre forces al bar de la cantonada amb un vermut amb olives.

—¿Què se us ofereix?—preguntà el senyor de Poc a l'individu que acabava d'entrar al seu despatx.

—Sóc en Pere Pitafi, corredor de l'acreditada marca d'automòbils «Super-Rals». El millor automòbil. A l'abast només dels milionaris. Els palaus n'estan plens.

—Sí, i alguns hipotecats—féu el senyor de Poc, amb menyspreu.

—Tota la noblesa en té!

—Ja ho sé, però jo no en vull.

—Es rapidíssim, d'una seguretat ab-

soluta, de construcció immillorable i sense vibracions.

—Com vulgueu, però no m'interessa.

—¿No li interessa?

—No.

—¿Quins motius té per despreciar-lo?

—Senzillament: Es massa gran. Per molts carrers no hi pot passar sense fer nosa. Té massa força pel que es necessita, i per tant gasta massa. Durarà trenta anys, molt bé, però d'aquí a trenta anys ¿quants cops haurà canviat la moda dels automòbils? I a més a més, penso comprar-me un «Fluix».

En Pere Pitafi es resignà.

—¿Així, doncs, no hi ha res a fer?

—Res absolutament. Passeu-ho bé.

—Passi-ho bé, senyor de Poc.

I se n'anà, descoratjat, a reprendre forces al bar de la cantonada amb un vermut amb olives.

A la taula del costat hi seia en Patau.

—Patau, tu per aquí!

—Hola, Pitafi. ¿Com va el negoci dels «Super-Rals»?

—Psè, així així, ¿i el «Fluix»?

—Es ven molt. Es un gran cotxe.

—Oh, bé, un gran cotxe! Ja et diré jo què és. Es massa petit, és incòmode, corre poc en el pla i bufa en les pujades. Es d'aspecte fràgil i n'hi ha tants que no és de bon to tenir-ne!

DE COL.LABORACIO

—A mi no m'interessen els quadros petits.

—Perdoni, ¿què és crític d'art vostè?

—No senyor, no. Sóc constructor de marcs.

—¿De manera que ets tu el qui propaga aquestes coses? Això mateix em diuen tots els que refusen comprar-ne. I és que tu els has visitat primer! Bé, home, bé! Doncs ara et diré què és el teu «Super-Rals»: Es massa gran.

DE COL.LABORACIO

IDIL.LI

—¿Com es diu vostè?

—El meu nom comença per una M.

—Potser es diu Maria...?, Mercè...? Matilde...?

—No, no, no...

—¿I doncs?

—Mília.

Per molts carrers no hi pot passar sense fer nosa. Té massa força pel que es necessita, i per tant gasta massa! Durarà trenta anys, molt bé, però d'aquí a trenta anys ¿quants cops haurà canviat la moda dels automòbils?

—Noi, estem tants a tants. Això és el que em diuen tots els que refusen comprar-ne, i és que tu els hauràs visitat abans. Però jo en vaig venent, saps? i si això segueix així, aviat tindrà auto propi.

—Jo també, jo també.

—Bé. Adéu, Patau.

—Adéu, Pitafi.

Dos mesos després es tornaren a trobar.

—Hola, Pitafi, ¿com va la venda del «Super-Rals»?

—Bé, noi, molt bé. N'he venut tants, que m'he pogut comprar un «Fluix» per a mi.

—Ah, és un gran cotxe el «Fluix». Et felicito. Jo n'he venut tants, que m'he pogut comprar un «Super-Rals».

¿Què serà?

La setmana entrant donarem als nostres lectors una nova que, de tan extraordinària que és, no gosem publicar-la avui, perquè no es creguin que és una enganyifa del dia d'Innocents.

Atenció, doncs, i prepareu-vos a rebre una sorpresa.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Molestant els animals
tenen dutxes naturals.*

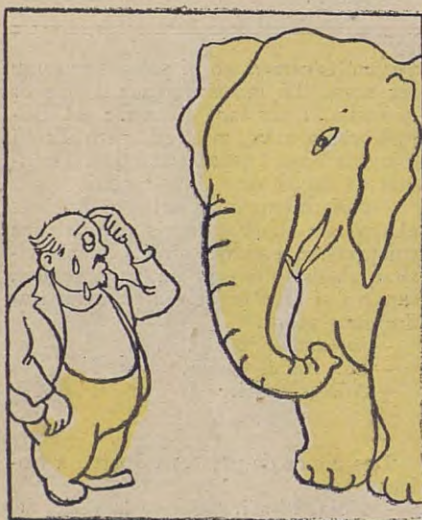

Tant al Circ van treballar
que es fan un tip de suar.

I cerquen amb daler gran
una dutxa refrescant.

—Dutxes aquí! ¿Que us penseu
que a l'Hotel Ritz us trobeu?

Balaga no es vol quedar
sense poder-se dutxar.

Amb una agulla saquera
punxa l'«Avi» pel darrera.

En Baliga, mentrestant,
pessiga l'altre elefant.

Els indis, amb uns samals
abeuren els animals.

L'elefant és venjatiu.
Els engeguen d'aigua un riu.

—Baliga, d'ara endavant
no ens mancarà refrescant.